

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/123/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116210239
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Hrib, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7116210239.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Hriba, PhD. a členov senátu JUDr. Gabriely Varhalíkovej a JUDr. Františka Čisovského v spore žalobcu: F. M., s miestom podnikania R. F. XXX, K. - M., IČO: XX XXX XXX, zast. advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Kmeťova 26, Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, zast. Mgr. Daliborom Tverďákom, advokátom, Krmanova 1, Košice, o zaplatenie 94,43 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 32Cb/40/2017-203 zo dňa 4.5.2018 takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 65,29 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. M e n í rozsudok vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40%.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 29,14 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 38%, ktorých výška bude vyhotovená samostatným uznesením vypracovaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žalobou doručenu súdu dňa 6.5.2016 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 94,43 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05% ročne od 2.1.2016, paušálnej náhrady vo výške 40,00 eur a trov konania. Svoj nárok žalobca okrem toho, že odôvodnil skutočnosťou, že pohľadávku získal na základe Zmluvy o postúpení časti pohľadávky zo dňa 22.2.2016 od postupcu C. T. - poškodeného, poukázal na to, že dňa 5.11.2015 došlo k škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle Volkswagen Passat, EČV: C rok výroby 2010, ktoré patrilo poškodenému C. T.. Predmetnú škodovú udalosť spôsobil vodič iného motorového vozidla, ktoré bolo povinne zmluvne poistené za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. Škodová udalosť bola žalovanému riadne ohlásená a zaevidovaná pod č. 8004671609. Poškodený dal svoje motorové vozidlo opraviť v servise žalobcu, ktorý náklady na opravu motorového vozidla vo výške 322,02 eur vyúčtoval faktúrou č. 2015/32. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 17.12.2015 bolo poškodenému oznámené, že dňa 17.12.2015 bolo ukončené šetrenie poistnej udalosti č. 8004671609 a bol mu predložený výpočet výšky plnenia. Žalovaný neuznal faktúru

za opravu poškodeného motorového vozidla v plnej výške, suma priznaná žalovaným bola krátená a poškodenému bola žalovaným priznaná suma vo výške 227,63 eur. Podľa vyjadrenia likvidátora k osobitostiam likvidácie vyplýva „Pri výpočte poistného plnenia boli priznané alternatívne náhradné diely a primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis vo výške 23,00 eur/NH s DPH. Nepriznaná výmena LP kryt podbehu na základe zápisu z obhliadky. Podľa kalkulácie priznaná len demontáž a montáž dielu.“ Žalobca s odkazom na zákonné ustanovenie Občianskeho zákonníka týkajúceho sa vzniku práva na plnenie z poistnej udalosti, uhradenia skutočnej škody, ako aj na zákonné ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „Zákon o PZP“) okrem toho, že sa vyjadril k otázke výšky účtovanej ceny za mechanické, klampiarske a lakovnícke práce autoservisu, s odkazom aj na cenníky autoservisov pre mechanické, klampiarske a lakovnícke práce, ktoré predložil, poukázal na to, že autoservis neprekročil maximálnu hodinovú sadzbu obvyklú v danom regióne pre konkrétnu značku a typ motorového vozidla a tiež na to, že kalkulácia žalovaného mala iba odporúčací predbežný charakter a nie záväzný.

3. Žalovaný v odpore proti vydanému platobnému rozkazu žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu z dôvodu, že nepreukázal platné prevedenie postúpenia pohľadávky a tvrdil, že pokiaľ uhradil poškodenému poistné plnenie vo výške 227,63 eur, postupoval pri výpočte poistného plnenia v súlade so ZoPZP, v zmysle ktorých poisťovňa je povinná zaplatiť poškodenému skutočnú škodu. Uviedol, že výška skutočnej škody nie je nutne totožná s fakturovanou sumou nákladov na opravu, že krátenie v rozsahu sumy 29,14 eur bolo z dôvodu, že ľavý predný blatník (kryt podbehu) bol žalovaným určený na opravu a nie na výmenu a okrem toho, že sa vyjadril k primeranosti nákladov súvisiacich s výškou ceny za NH účtovaných autoservisom žalobcom a k otázke výpočtu kalkulácie žalovaného tvrdil, že ním určená suma vo výške 23,00 eur/NH s DPH predstavuje vážený priemer, tak ako aj výška priznanej lakovacej konštanty. V priebehu konania, v rámci svojich písomných podaní ako aj ústnych prednesoch na pojednávaní zotrval na tom, že žaloba je nedôvodná. Trval na námietke aktívnej vecne legitímácie žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení časti pohľadávky zo dňa 22.2.2016 z dôvodu, že postupca pohľadávku voči žalovanému vo výške 322,06 eur nikdy nemal, a to ani v časti príslušenstva pohľadávky a navrhol vykonanie dôkazu - výsluch postupcu. Zároveň poukázal na to, že dôkazné bremeno na preukázanie vzniku škody, výšky škody je na žalobcovi a že faktúra vystavená servisom nie je dôkazom preukazujúcim skutočnú výšku škody. Mal za to, že žalobcovi žalovaný priznal nárok na náhradu skutočnej škody v zmysle vypočítaných primeraných nákladov na opravu a že po prešetrení poistnej udalosti a určení výšky poistného plnenia poškodenému vychádzal z priemerných cien za práce vo výške 23,00 eur/NH s DPH a lakovacej konštanty 100%. Tvrdil, že žalobca nepreukázal oprávnenosť a nevyhnutnosť účtovania lakovacej konštanty 130% a cenu práce vo výške 25,00 eur/NH bez DPH. S odkazom na ustanovenia ZoPZP (§ 11 ods. 6, 7 a 8) týkajúce sa vzniku omeškania poisťovne s poistným plnením mal za to, že si splnil svoje povinnosti a ukončil šetrenie poistnej udalosti a nedostal sa do omeškania, preto žalobca nemá právo na príslušenstvo pohľadávky titulom úroku z omeškania.

4. Žalobca v priebehu konania zotrval na podanej žalobe a žalovaným tvrdenú námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považoval za nedôvodnú. Predmetná pohľadávka bola poškodeným zo škodovej udalosti postúpená Zmluvou o postúpení časti pohľadávky zo dňa 22.2.2016 na žalobcu, v zmluve je jednoznačne identifikovaná postúpená pohľadávka, jej výška a aj dôvod jej vzniku, takže predmetná zmluva je dostatočne určitá a vyjadruje vôľu účastníkov v tejto zmluve previesť pohľadávku. Účelom postúpenia je, aby pohľadávka, ktorú má postupca voči žalovanému z titulu náhrady škody mohol vymáhať priamo autoservis, pričom prax nevylučuje postúpenie budúcej pohľadávky resp. ktorá má vzniknúť v budúcnosti, pričom bežne sú takto postupované napr. aj úroky z omeškania a ďalšie príslušenstvo pohľadávky. Zmluvu o postúpení časti pohľadávky považoval teda za platnú, pričom samotné postúpenie predmetnej pohľadávky žalobca žalovanému preukázal, a to predložením Zmluvy o postúpení časti pohľadávky. Dokazovanie vo forme výsluchu svedka - postupcu C. T., vzhľadom na hospodárnosť a efektívnosť konania navrhol zamietnuť s poukazom aj na to, že platnosť a určitosť právneho úkonu je otázka právna, nie skutková. K otázke krátenia poistného plnenia uviedol, že žalovaný v prípade poistnej udalosti je povinný zaplatiť poškodenému resp. žalobcovi skutočnú škodu a ušlý zisk, skutočnú škodu predstavujú všetky účelne vynaložené náklady na opravu vozidla, aby toto bolo v stave pred škodovou udalosťou, aby poškodené vozidlo spĺňalo rovnako kvalitatívne parametre ako malo pred vznikom škodovej udalosti, že výška náhrady za poškodenú vec nie je závislá na tom, či si poškodený nechal vec opraviť, či si ju opravil sám alebo či ostala neopravená, že rozsah náhrady škody nie je závislý od toho, ako poškodený následne s vecou naložil, či si ju nechal poškodenú alebo ju predal,

daroval a pod., pretože tieto okolnosti nesúvisia s príčinnou vzniku škody. Rovnako nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že rozsah poistného plnenia je závislý na skutočnosti, či si dal poškodený vykonať opravu poškodeného vozidla v zmluvnom servise alebo v nezmluvnom servise, takéto konanie žalovaného je v rozpore so zákonom, pretože ani ZoPZP neustanovuje nikde, že podmienkou na to, aby žalobcovi bolo vyplatené poistné plnenie v plnej výške je to, aby si dal vykonať opravu vozidla v zmluvnom servise poisťovne. Rozlišovanie autoservisov na autorizované a neautorizované nemá oporu v zákone, ani v európskej legislatíve. Ak totiž servis dodrží technologický postup daný výrobcom, či presnú špecifikáciu povolených náhradných dielov a náplní, nemôže byť návšteva servisu mimo servisnej siete výrobcu dôvodom k strate garancií, prípadne k spochybňovaniu kvality opráv a následne možným dôvodom krátenia poistného plnenia. Poukázal na skutočnosť, že poisťovňa t.j. žalovaný nemá právo určovať aký náhradný diel má byť použitý na opravu či originálny, nový, použitý alebo alternatívny diel rôznej kvality alebo či diel stačí opraviť alebo vymeniť. Právo voľby má poškodený ako vlastník, čo vyplýva aj z podstaty vlastníckeho práva ako takého, nakoľko iba vlastník vozidla je oprávnený rozhodovať a určovať, aké diely môžu byť pri opravě použité. Zdôraznil, že poškodený mal pred poistnou udalosťou originálny a nepoškodený náhradný diel nie iba opravený, pričom postupom žalovaného, podľa ktorého poškodený nárazník stačilo iba opraviť, nedošlo by k náhrade skutočnej škody a poškodený by si tak mohol uplatňovať aj znehodnotenie vozidla resp. predného nárazníka. Zdôraznil, že žalovaný nie je oprávnený krátiť resp. nevyplatiť poistné plnenie iba s poukazom na svoj subjektívny názor, že krátenie je dôvodné resp. poskytnuté plnenie predstavuje plnú náhradu škody. Zdôraznil, že žalovaný v konkrétnej veci len uviedol, že priznal iba určitú výšku normohodinu, avšak tieto svoje závery nijako neodôvodnil a nepreukázal, jeho konanie je v rozpore so zákonom, ako aj s dobrými mravmi. K otázke primeranosti účtovanej ceny za normohodinu upriamil pozornosť aj na viacero právoplatných rozhodnutí súdov v obdobných skutkovo a právnych veciach. Poukázal na to, že nie je povinnosťou súdu vyšetrovať poistnú udalosť resp. nahradiť šetrenie poistnej udalosti a tak nahrádzať úkony niektorej strany a ešte k tomu silnejšej strany. Úlohou súdu je posúdiť oprávnenosť uplatneného nároku. Žalovaný teda musí relevantne podložiť a zdôvodniť svoje závery, pretože hľadať dôkazy preukazujúce odôvodnenie krátenia plnenia nie je úlohou súdu a v tejto súvislosti navrhol aj predloženie celého likvidačného spisu k poistnej udalosti. Rovnako sa žalobca nestotožnil s námietkou žalovaného ohľadom úroku z omeškania z pohľadu ustanovení zák.č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorý predstavuje špeciálnu právnu úpravu, týkajúcu sa omeškania a uviedol, že je povinnosťou žalovaného vykonať riadne šetrenie, ktorého cieľom má byť zistenie rozsahu jeho povinností poskytnúť poistné plnenie a výsledkom má byť riadne odôvodnenie prípadných dôvodov krátenia poistného plnenia. Zastával názor, že žalovaný si nesplnil svoju primárnu povinnosť, nevykonala riadne šetrenie resp. nezistil rozsah svojej povinnosti plniť, nakoľko touto skutočnosťou sa zaoberal až počas súdneho konania a zároveň neposkytol riadne odôvodnenie krátenia poistného plnenia.

5. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania, oboznámením listinných dôkazov týkajúcej sa škodovej udalosti a predložených stranami sporu, vec právne posúdil podľa § 1, § 261 ods. 1, 8 a 9 Obchodného zákonníka, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 428 veta prvá, § 442 ods. 1, § 788 ods. 1, § 789 ods. 2, § 790 a § 820 Občianskeho zákonníka, § 524 a § 526 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 a ods. 2 písm.b/ a d/, § 11 ods. 6, 7 a ods. 8 a § 15 ods. 1 zák.č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a uviedol, že žalobcom uplatnený nárok považoval za čiastočne dôvodný.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že nespornými skutočnosťami, a to aj vzhľadom na zhodné tvrdenia strán sporu, bolo uzatvorenie povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla škodcom (poisteným) u žalovaného, že dňa 5.11.2015 došlo k škodovej udalosti, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo, ktorého vlastníkom je poškodený C. T., že došlo k riadnemu nahláseniu poistnej udalosti poisťovňou žalovaného a zaevidovaním poistnej udalosti pod č. 8004671609, že došlo k oprave poškodeného motorového vozidla servisom žalobcu a že poškodený uplatnil nárok u žalovaného na poistné plnenie za jeho poisťovňu. Zo strany žalovaného došlo k priznaniu plnenia, a to sumy vo výške 227,63 eur v zmysle Oznámenia o poistnom plnení. Rovnako súd prvej inštancie konštatoval s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania, že poškodeným bola fyzická osoba nevykonávajúca podnikanie, preto medzi poškodeným a žalovaným je vzťah občianskoprávny, na ktorý bolo potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a zák.č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

7. Súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 524 a § 526 Občianskeho zákonníka konštatoval, že medzi stranami sporu nebol rozpor v tom, že poškodený postúpil predmetnú pohľadávku s príslušenstvom na žalobcu. Sporná bola otázka, či postúpenie bolo platné a účinné a či žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný, pretože dôvodom postúpenia bol rozdiel medzi fakturovanou škodou a škodou reálne zaplattenou, pričom právnym titulom v predmetnom konaní bol nárok na poistné plnenie. Súd prvej inštancie s odkazom na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej možno postúpiť každú pohľadávku (aj budúcu), ktorá je určitá a existujúca voči konkrétnemu dlžníkovi mal za to, že Zmluva o postúpení časti pohľadávky zo dňa 22.2.2016 je platná a účinná, je zrejme ako pohľadávka vznikla, v akej výške sa postupuje a voči akému dlžníkovi a teda žalobca je aktívne vecne legitimovaný v danom spore. S poukazom na to, že pohľadávka vychádza zo základu nevyplateného poistného plnenia podľa § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka uviedol, že nárok poškodeného (na vznik poistného plnenia) vzniká okamihom škody a neviaže sa na vykonanie opravy motorového vozidla, že právna skutočnosť podmieňujúca vznik nároku je vznik škodovej udalosti, pričom v zmysle judikatúry nie je podstatné, či poškodený vec skutočne opravil alebo nie, pretože výšku škody nie je možné robiť závislou na tom, ako poškodený s vecou naloží.

8. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že poškodenému vznikla škoda v dôsledku dopravnej nehody z 5.11.2015, ktorú spôsobil poistenec žalovaného (vlastník a držiteľ motorového vozidla) prevádzkou motorového vozidla s EČV: K.. Nárok poškodeného (na vznik poistného plnenia) vzniká teda okamihom škody a neviaže sa na vykonanie opravy motorového vozidla. Právna skutočnosť podmieňujúca vznik nároku je vznik škodovej udalosti, pričom v zmysle judikatúry nie je podstatné, či poškodený vec skutočne opravil alebo nie, pretože výšku škodu nie je možné robiť závislou na tom, ako poškodený s vecou naložil.

9. Vykonaným dokazovaním mal súd rovnako za preukázané, že poistenec žalovaného si splnil svoje povinnosti v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. a nahlásil poistnú udalosť ako aj to, že poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil priamo u žalovaného ako poisťovateľovi a tento nárok aj preukázal. Súd mal preukázaný aj rozsah poškodenia motorového vozidla ako aj to, že došlo k oprave motorového vozidla spôsobom jeho prinavrátenia do stavu spôsobilého užívania. Rovnako mal za preukázané, že kalkulácie oboch strán sporu boli urobené v systéme AUDATEX a teda na rovnakom princípe a rozdielnosť kalkulácii vyplýva z možnosti dosadenia vlastných hodnôt pri výške ceny za normohodinu, lakovacej konštanty a ČJ potrebných na opravu motorového vozidla.

10. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané, že žalobca nevykonal opravu nad rámec priznaný žalovaným pri obhliadke motorového vozidla, napriek tomu, že vo svojej kalkulácii v časti náhradné diely použil pojem/diel kryt podbehu, pretože kalkulácia žalovaného obsahuje taktiež v časti náhradné diely určité položky. Z oboch kalkulácií (žalobcu i žalovaného) vyplýva, že cena za náhradné diely a materiál bola obdobná. Žalovaný vykalkuloval cenu náhradných dielov vo výške 29,40 eur bez DPH a pri jej optimalizácii sumou vo výške 23,99 eur bez DPH a žalobca cenu náhradných dielov vykalkuloval sumou 24,28 eur bez DPH. Z uvedeného súd mal za to, že krátenie poistného plnenia žalovaným v sume 29,14 eur je neodôvodnené, pretože výsledkom opravy poškodeného motorového vozidla (či už opravou v zmysle obhliadky a kalkulácie žalovaného alebo výmenou dielu - kryt podbehu v zmysle kalkulácie žalobcu - autoservisu) je uvedenie poškodeného motorového vozidla do stavu pred poistnou udalosťou pri vynaložení rovnakých nákladov.

11. K spornej skutočnosti týkajúcej sa krátenia poistného plnenia z dôvodu stanovenia nižšej ceny za NH žalovaným pre mechanické, klampiarske a lakovnícke práce, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v pôvodnej kalkulácii vychádzal z ceny vo výške 19,17 eur/NH bez DPH (20,00 eur/NH s DPH), čo podľa názoru súdu nepredstavuje žalovaným prezentované priemerné ceny autoservisov v košickom regióne v roku 2015. Súd ale vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný danú cenu navýšil oproti kalkulácii a priznal žalobcovi cenu za mechanické, klampiarske a lakovnícke práce vo výške 23,00 eur/NH s DPH pri použití lakovacieho koeficientu 100%. Žalovaným takto navýšenú cenu súd považoval v danom prípade za primeranú a to aj s ohľadom na vyjadrenie likvidátora žalovaného, že žalobcovi bolo priznaných viac časových jednotiek, ako vyplýva z kalkulácie žalovaného, pričom žalobca dostatočne nepreukázal potrebu navýšenia časových jednotiek, resp. potrebu ich zmeny oproti časovým jednotkám zadávaných systémom AUDATEX. Súd vzal pri rozhodnutí do úvahy aj odborné vyjadrenie znalca predložené žalobcom z obdobnej veci, ktorý uviedol, že lakovacia konštanta, podporný kód 51, ktorý je odporúčaný používať výpočtovým programom sa pohybuje v rozmedzí od 100 do 150% a žalobca dostatočne nepreukázal opodstatnenosť lakovacej konštanty 130%, v zmysle ním vykonanej kalkulácie.

Zároveň súd uviedol, že mal preukázané, že priznaním nižšej ceny za mechanické, klampiarske a lakovnicke práce došlo ku kráteniu poistného plnenia vo výške 65,29 eur. V závere súd zdôraznil, že je právom poškodeného vybrať si autoservis, opravovňu, v ktorej bude vykonaná oprava poškodeného motorového vozidla a žalovaným predkladaný zoznam partnerských opravovní môže mať iba odporúčací charakter, nie záväzný, ako aj na to, že žalovaný nemá právo „diskriminovať“ opravovne, ktoré nie sú na danom zozname uvedené a to aj z dôvodu, že to neznamená neodbornosť nimi vykonanej opravy.

12. S poukazom na to súd žalobu žalobcu vo výške 29,14 eur považoval za dôvodnú a žalovaného zaviazal na zaplatenie 29,14 eur (výrok I.) a žalobu vo výške 65,29 eur považoval za nedôvodnú, preto ju v danej časti zamietol (výrok II.). Súd zamietol žalobu aj v časti príslušenstva uplatneného žalobcom (výrok II.) s poukazom na to, že žalobca má nárok na príslušenstvo pohľadávky v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj z dôvodu, že žalovaný sa nedostal do omeškania. Súd prvej inštancie k uvedenému dospel na základe dokazovania, ktorým bolo preukázané, že žalovaný na základe podkladov doložených jeho poisťovňou a poškodeným riadne prešetril nárok poškodeného na náhradu škody a o výsledkoch šetrenia informoval poškodeného (Oznámením o poistnom plnení zo 17.12.2015). Hoci poškodený s výsledkom šetrenia a s výškou vyplateného poistného plnenia nesúhlasil a domáhal sa jeho doplatenia súdnou cestou, neznamená to, že žalovaný sa s plnením tohto dlhu dostal do omeškania v zmysle ustanovení zák.č. 381/2001 Z.z.

13. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 v spojení s ust. § 262 CSP a keďže žalobca bol v konaní neúspešný v časti nepriznania istiny vo výške 65,24 eur s príslušenstvom, súd priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 38% v pomere jeho úspechu vo veci (úspech žalovaného 69% - úspech žalobcu 31%), ktoré je povinný nahradiť žalobca vo výške, ktorá bude špecifikovaná po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

14. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Z obsahu odvolania je zrejmé, že ním napadnutá časť rozsudku odvolaním sa týka výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a súvisiaceho výroku o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v ním napadnutej časti, vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 65,29 eur spolu a úrok z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia alebo aby rozsudok v ním napadnutej časti vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zrušil a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil dôvodmi uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm.d/, f/ a h/ CSP. Vytýkal súdu prvej inštancie, že odôvodnenie v bode 54 predmetného rozsudku, ktorého obsah v podanom odvolaní citoval, je zmätočné, nepresvedčivé a nelogické, nakoľko súd najprv správne uviedol, že „spornou skutočnosťou bolo krátenie poistného plnenia z dôvodu stanovenia nižšej ceny za NH pre mechanické, klampiarske a lakovnicke práce“ t.j. že sporná v konaní bola cena práce. Následne sa však súd vyjadruje k počtu časových jednotiek, resp. k navýšeniu časových jednotiek a ku skutočnosti, že „žalobcovi priznal viac časových jednotiek ako vyplýva z kalkulácie žalovaného, pričom žalobca dostatočne nepreukázal potrebu navýšenia časových jednotiek resp. potrebu ich zmeny oproti časovým jednotkám zadávaných výrobcom - systémom AUDATEX“. Zdôraznil však žalobca, že v predmetnom prípade však rozsah časových jednotiek sporný nebol, sporná bola iba cena, a teda nie je možné stotožňovať rozsah resp. počet časových jednotiek a cenu za časovú jednotku resp. za normohodinu. Uviedol, že viac časových jednotiek sa nerovná automaticky vyššej normohodine za časovú jednotku. Počet časových jednotiek je stanovený alebo odporúčaný výrobcom, cena za normohodinu je tvorená trhom a závisí od polohy servisu, technického, odborného, softvérového, či personálneho vybavenia toho-ktorého servisu. Zdôraznil žalobca, že preukázal, že ním účtovaná cena za normohodinu bola primeraná a obvyklá, čo v konečnom dôsledku potvrdil a zistil v rámci dokazovania aj prvostupňový súd, keď v odôvodnení v bode 25 napadnutého rozsudku uviedol, že „Z cenníka servisných prác vybraných autoservisov doložených žalobcom súd zistil, že cena za normohodinu pre typ vozidla Ostatné - nižšia a stredná trieda je od 25,00 do 31,00 eur a pre lakovacie práce cca v priemere o 2,00 eurá vyššia ako cena uvedená za mechanické a klampiarske práce, pre vozidlá typ VW Passat 34,00 eur - 37,00 eur/NH a cena za lakovacie práce je pre daný typ vozidla 38,00 - 40,00 eur/NH.“ Žalobca poukázal tiež na to, že prvostupňový súd v odôvodnení v bode 26 napadnutého rozsudku uviedol, že „Z cenníka servisných služieb Automobilových opravovní MV SR doložených žalovaným súd zistil, že ostatné vozidlá v triede strednej sú mechanické, klampiarske a lakovacie práce stanovené sumou 26,00 eur/NH s DPH; pri vyššej triede sumou 28,00 eur/NH s DPH. Pre typy vozidiel VW Passat je

cena 28,00 eur/NH.“ Uviedol žalobca, že kutočnosť, že aj sám žalovaný potvrdil, že sporná bola iba výška/cena/sadzba normohodiny, nie počet časových jednotiek vyplýva aj z vyjadrenia likvidátora, keď žalovaný vo vyjadrení likvidátora uviedol, že „poisťovňa vychádzajúc z kalkulácie nákladov na opravu priznala viac prác (v súčte mechanické, karosérske a lakovnícke práce) oproti faktúre servisu (KLK = 7 normohodín/faktúru = 6,2 normohodín), avšak vzhľadom na vyššiu sadzbu servisu došlo k rozdielu výslednej sumy. S poukazom na vyššie uvedené však žalobca uviedol, že nežiadal priznanie väčšieho počtu časových jednotiek a teda túto skutočnosť ani nemal a nemohol preukazovať. Žalobca len žiadal priznať ním účtovanú cenu (sadzbu normohodiny), ktorá bola vyššia ako priznal žalovaný, avšak ktorá bola cenou obvyklou v regióne, čo preukázal predloženými Cenníkmi a čo v konečnom dôsledku potvrdil aj súd v bode 26 a 27 napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozsudky v obdobných veciach. Mal za to, že rozhodnutie (v napadnutej časti) a odôvodnenie súdu prvej inštancie je nelogické, nepresvedčivé a skutkovo aj právne nesprávne vyhodnotené. Žalobca ďalej uviedol, že súd prvej inštancie pri posudzovaní nákladov na lakovanie síce uviedol, že „vzal pri rozhodnutí do úvahy aj odborné vyjadrenie znalca predložené žalobcom z obdobnej veci (odsek 27 odôvodnenia), ktorý uviedol, že lakovacia konštanta „podporný kód 51, ktorý bol odporúčaný používať výpočtovým programom sa pohybuje v rozmedzí od 100 do 150%“, na druhej strane však dodal, že „žalobca dostatočne nepreukázal opodstatnenosť lakovacej konštanty 130% v zmysle ním vykonanej kalkulácie“. V nadväznosti na tieto závery žalobca uviedol, že žalobcom predložené odborné vyjadrenie znalca, v ktorom bolo uvedené, že lakovacia konštanta sa pohybuje v rozmedzí od 100% do 150% bolo práve dôkazom na preukázanie skutočností, že žalobcom účtovaná lakovacia konštanta 130% je primeraná a obvyklá zvyklostiam v danej oblasti. Uviedol žalobca, že práve naopak, žalovaný ako subjekt, ktorý vykonával šetrenie a subjekt, ktorý musí svoj postup a prípadné krátenie riadne odôvodniť a preukázať, nijako nepreukázal, že ním priznaná lakovacia konštanta je správna a primeraná, iba stroho konštatoval, že lakovacia konštanta je 100%. Dôkazné bremeno bolo v tomto prípade na strane žalovaného, nie na strane žalobcu a v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru v otázke dôkazného bremena - rozsudok NS ČR sp.zn. 22Cdo/883/2010 z 16.12.2011, ako aj rozsudok NS SR z 22.9.2010 sp.zn. 3MCdo/6/2010, z ktorého okrem iného vyplýva „na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu“. S poukazom aj na vyššie uvedené žalobca zdôraznil, že žalovaný svojvoľne určil lakováciu konštantu 100%, bez ohľadu na použitý lakovací materiál a odporúčanie jednotlivých výrobcov a distribútorov lakovacieho materiálu, či predložené odborné vyjadrenie znalca, ktorý odporúča pri lakovaní materiálu - metalíza, lakováciu konštantu až 130 - 150%. Lakováciu konštantu ako takú tvorí cena farby (resp. aký konkrétny lakovací materiál, resp. lak bol použitý - napr. aj hľadiska kvality či značky) a spotrebný lakovací materiál (leštiace kotúče, leptacie handry, riedidlá, maskovací materiál, čističe a pod.) a zároveň nepriamo zohľadňuje skutočnosť, či servis má vlastnú lakovňu resp. striekáciu kabínu, či má vlastnú miešačku farieb. Lakovacia konštanta 100%, ktorú svojvoľne určil žalovaný, tak predstavuje iba lak bez ďalšieho spotrebného materiálu, či ďalších nákladov na lakovanie, či marže. Žalobca disponuje vlastnou lakovacou kabínou a používa kvalitné lakovacie materiály. Lakováciu konštantu stanovenú žalovaným nepovažoval žalobca za adekvátnu a v súlade so zvyklosťami. Zdôraznil žalobca, že pri konkrétnej oprave motorového vozidla s ohľadom na mieru a charakter jeho poškodenia musí žalovaný pri krátení poisťného plnenia uviesť, prečo mal byť použitý iný lakovací koeficient ako ten, ktorý použil žalobca, čo však žalovaný v predmetnej právnej veci doposiaľ neuviedol. Zároveň poukázal aj na judikatúru v obdobných veciach, v zmysle ktorej žalovaný musí preukázať správnosť svojho postupu. Žalobca sa nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení v bode 56 napadnutého rozsudku, teda pokiaľ zamietol žalobu aj v časti príslušenstva uplatneného žalobcom. s poukazom na to, že žalobca má nárok na príslušenstvo pohľadávky v zmysle ustanovení Občianskeho práva a z dôvodu, že žalovaný v zmysle citovaných ustanovení sa nedostal do omeškania. Žalobca citujúc ust. § 11 ods. 6 písm.a/, b/, ods. 7 a 8 zák.č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uviedol, že z citovaných ustanovení vyplýva povinnosť žalovaného vykonávať riadne šetrenie, ktorého cieľom má byť zistenie rozsahu jeho povinností poskytnúť poisťné plnenie a výsledkom má byť riadne odôvodnenie prípadných dôvodov krátenia poisťného plnenia. Žalobca zastával názor,

že žalovaný si nespĺnil svoju primárnu povinnosť a to vykonať riadne šetrenie, resp. zistiť rozsah jeho povinnosti plniť, nakoľko touto skutočnosťou sa zaoberá až počas súdneho konania, ako aj poskytnúť riadne odôvodnenie krátenia poistného plnenia. Považoval za arbitrárny výklad zákona, ak si žalovaný nespĺní povinnosť riadne vyšetriť škodovú udalosť a následne súd supluje túto povinnosť vykonávaním dokazovania počas súdneho konania a následne sa na takýto prípad aplikuje ustanovenie § 11 ods. 7 ZoPZP. Takýto výklad by podporil svojvoľné zamietanie a krátenie poistných plnení poisťovňami, nakoľko by na nich nedopadala sankcia v podobe úrokov z omeškania. V žiadnom prípade nie je prijateľný výklad citovaného ustanovenia za situácie, ak poisťovňa nevykoná riadne šetrenie t.j. poruší svoju povinnosť a z tohto porušenia si ešte vyvodzuje pre seba priaznivé právne následky v podobe aplikácie ustanovenia § 11 ods. 7 ZoPZP o vzniku nároku na úroky z omeškania až po právoplatnosti rozhodnutia súdu. Ak žalovaný totiž nevyplatil nárok na náhradu škody v plnej výške, musí znášať sankcie s tým spojené v podobe zákonných úrokov z omeškania. Ak sa dôvody krátenia poistného plnenia neskôr ukážu ako neopodstatnené, nevzťahuje sa na poisťovňu ochrana pred vznikom omeškania podľa § 11 ods. 7 Zákona o PZP. Dané ustanovenie je možné aplikovať, ak je v súdnom rozhodnutí zaviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený ako škodca a ten následne predloží poisťovní právoplatné rozhodnutie súdu, nie však vtedy, pokiaľ poškodený využije možnosť priameho uplatnenia nároku podľa § 15 ods. 1 ZoPZP a nárok voči poisťovni uplatní v súdnom konaní. V tejto súvislosti poukázal aj na usmernenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov ako aj na dôvodovú správu k ZoPZP ako aj na judikatúru súdov vo veci nároku na priznanie úrokov z omeškania pri uplatnení nárokov podľa ZoPZP (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8.11.2016 sp.zn. 2Cob/328/2015 a sp.zn. 4Cob/42/2015 z 15.6.2017 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/63/2013).

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že zotrva'va na všetkých svojich predchádzajúcich vyjadreniach, na svojej obrane vo vzťahu k neopodstatnenosti uplatňovaného nároku zo strany žalobcu. Žalovaný upriamil pozornosť odvolacieho súdu na skutočnosť, že napriek tomu, že žalobca podal odvolanie do celého druhého výroku rozsudku t.j. do celej zamietavej časti prvostupňového rozhodnutia, odvolaním žiada priznať menej ako je predmetom súdneho konania v zmysle žaloby. Z uvedeného vyvodil, že vo zvyšnej časti sa žalobca stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Uviedol tiež, že žalobca v zásade len opakuje svoju argumentáciu, ktorú prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorou sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal. Tvrdil, že žalovaný zavádzajúco konštatuje, že údajne nemal byť sporný rozsah fakturovaných časových jednotiek, pričom sporná mala byť len ich cena. Sporným však od začiatku prebiehajúceho súdneho konania je celý nárok žalobcu. Rozsah vykonaných prác nemôže byť v žiadnom prípade nesporný, keďže žalovaný pri vyčíslení výšky škody vychádzal z opravy poškodeného dielu (kryt podbehu), avšak žalobca realizoval jeho výmenu, výmena dielu (kryt podbehu) je samozrejme spojené s menším rozsahom prác, ako jeho oprava, avšak zároveň je výmena na rozdiel od opravy spojená s nákladom za tento nový diel (29,14 eur). Odkaz žalobcu na spisové značky sú bez akejkoľvek relevancie, keďže bez pripojenia predmetných súdnych spisov nie je možné zaujať žiadne stanovisko k tejto neurčitej, nekonkrétnej a preto irelevantnej argumentácii žalobcu. Žalovaný priznal poškodenému nárok na náhradu skutočnej škody v zmysle vypočítaných primeraných nákladov na opravu, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal oprávnenosť a nevyhnutnosť účtovania lakovacej konštanty 130% v sume 20,04 eur bez DPH (24,05 eur s DPH) a taktiež ani cenu práce vo výške 25,00 eur bez DPH. Dôkazné bremeno na preukázanie opodstatnenosti žalobou uplatnených nárokov je na žalobcovi a to napriek tomu, že tento sa pokúša o presun dôkazného bremena na žalovaného, dôkazné bremeno k žalobcom tvrdeným skutočnosťami zaťažuje žalobcu, pričom žalobca toto dôkazné bremeno neuniesol. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že žalovaný svojvoľne určil lakováciu konštantu 100% bez ohľadu na použitý lakovací materiál. Žalobca nepredložil žiaden materiál alebo odporúčanie jednotlivých výrobcov a distribútorov lakovacieho materiálu a tvrdenie, že podľa odborného vyjadrenia znalca pri lakovaní materiálu metalíza mala byť lakovacia konštantá 130%-150% je nepravdivé, keďže takáto informácia z odborného vyjadrenia nevyplýva. Argumentácia žalobcu, že lakovacia konštantá 100%, ktorú svojvoľne určil žalovaný, predstavuje iba lak bez ďalšieho spotrebného materiálu, či ďalších nákladov na lakovania či marže, je nielen novým tvrdením, avšak je toto tvrdenie nepravdivé a účelové. Lakovacia konštantá 100% v sebe zahŕňa všetky štandardne oprávnené náklady spojené s lakovaním, čo vyplýva aj z jej pojmového vymedzenia (100%). Je teda na žalobcovi, aby preukázal opodstatnenosť použitia vyššej lakovacej konštanty, pričom žalobca neuniesol ani bremeno tvrdenia k tejto skutočnosti a už vôbec nie dôkazné bremeno. Uviedol žalovaný, že žalobca nie je autorizovaným servisom, t.j. nespĺňa kvalitatívne pracovné postupy ako autorizovaný servis, cena práce účtovaná žalobcom nie je primeraná pre daný

typ a značku motorového vozidla. Žalovaný predložil súdu cenník autorizovaného servisu značku VW, v zmysle ktorého je cena práce za opravu motorového vozidla VW Passat vo výške 23,33 eur bez DPH. Žalobca tak ako neautorizovaný servis účtoval neprimerane vyššiu cenu práce. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobca odvodzuje svoj nárok výlučne od ním vystavenej faktúry. Faktúra vystavená žalobcom ako jednostranný právny úkon nemôže predstavovať objektívnu kvantifikáciu škody a bolo by v rozpore s princípom právnej istoty, aby stanovenie výšky škody bolo vo výlučnej kompetencii žalobcu, ktorý by si vystavenou faktúrou mohol uplatňovať akúkoľvek pohľadávku a prezentovať ju ako nárok na náhradu škody. Dotazoval sa, čo ak by žalobca namiesto ceny 30,00 eur/NH fakturoval 100 eur/NH. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu (uznesenie NS SR sp.zn. 4NCdo/23/2008 z 21.12.2009). Žalobca resp. jeho právny predchodca nepreukázal vynaloženie žiadnych majetkových hodnôt, úhradu faktúry ani len netrdil a už vôbec nepreukazoval a nedošlo u neho k žiadnemu zmenšeniu majetkového stavu. Škoda spočívajúca v úbytku majetku na strane právneho predchodcu žalobcu teda nevznikla, keďže služba bola v časti uplatnenej žalobou v tomto konaní poskytnutá právnemu predchodcovi žalobcu zjavne bezodplatne. Rovnako zastával názor s poukazom na znenie ustanovenia § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, že súd prvej inštancie sa správne vypořiadal aj s rozhodnutím o úrokoch z omeškania. Uviedol, že poškodený si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody oznámením z 13.11.2015 a žalovaný Oznámením o poistnom plnení zo 17.12.2015 oznámil žalobcovi, že dňa 17.12.2015 t.j. v zákonnej lehote ukončil šetrenie poistnej udalosti, oznámil poškodenému výšku poistného plnenia a poskytol poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré znížil poistné plnenie. Zastával názor, že špeciálna úprava týkajúca sa úrokov z omeškania z plnenia povinného zmluvného poistenia má prednosť pred úpravou všeobecnou v zmysle Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na vyššie uvedené poukázal žalovaný aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/151/2016 zo 14.6.2016 a na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Co/321/2015 z 27.2.2017 k otázke úroku z omeškania.

16. Žalobca vo svojom písomnom stanovisku k vyjadreniu žalovaného podaného k odvolaniu považoval celú jeho argumentáciu v rozpore so zákonom, právnym názorom všeobecných súdov ako aj dobrými mravmi. Pokiaľ žalovaný namietal odkazy žalobcu na spisové značky v skutkovo a právne obdobných veciach, uviedol žalobca, že žalobcom uvedená judikatúra je voľne dostupná na verejne prístupných informačných zdrojoch, preto ak mal žalovaný akékoľvek pochybnosti, mohol si ju kedykoľvek vyhľadať, pričom niektoré rozhodnutia sú žalovanému známe z jeho právnej praxe, nakoľko v mnohých prípadoch vystupoval na strane žalovaného. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal oprávnenosť a nevyhnutnosť účtovania lakovacej konštanty 130% v sume 20,04 eur bez DPH a taktiež ani cenu práce vo výške 25,00 eur bez DPH a uviedol, že na preukázanie opodstatnenosti žaloby a unesenie dôkazného bremena predložil dostatok relevantných dôkazov, ktoré však žalovaný nedôvodne a bez logických súvislostí neakceptuje a spochybňuje tvrdenia žalobcu. Zdôraznil, že v odbornom vyjadrení znalca, ktoré predložil žalobca, je uvedené, že lakovacia konštanta sa pohybuje v rozmedzí od 100% do 150%, čo je práve dôkazom na preukázanie skutočností, že žalobcom účtovaná lakovacia konštanta 130% je primeraná a obvyklá zvyklostiam v danej oblasti. Znalec taktiež popísal spôsob výpočtu nákladov na lakovanie a uviedol, že množstvo a kvalita lakovacieho materiálu je tá istá pre danú opravu vozidla ako v autorizovanom tak i v neautorizovanom servise. Bolo preto na žalovanom, aby preukázal, že žalobcom určená lakovacia konštanta je neprimeraná. Žalobca sa ohradil voči nepreukázaným tvrdeniam žalovaného, pokiaľ žalovaný opätovne vo vyjadrení zdôrazňuje, že žalobca nie je autorizovaným servisom, t.j. nespĺňa kvalitatívne pracovné postupy ako autorizovaný servis a uviedol, že má riadne oprávnenie na výkon opravárenských prác a disponuje tomu potrebným vybavením, pričom aby si udržal zákazníkov a zákazníci u neho prácu nereklamovali, nakoľko za svoju prácu zodpovedá, je pochopiteľné, že musí dodržiavať aj štandardné, kvalitatívne postupy opráv určené výrobcom. Zdôraznil žalobca, že žalovaný naďalej zdôrazňuje rozlišovanie servisov na autorizované a neautorizované a v zásade aj dôvod krátenia resp. nevyplatenia náhrady škody spočíval v rozlišovaní servisov na autorizované a neautorizované, čo vyplýva aj z Oznámenia o poistnom plnení zo 17.12.2015, kde je uvedené „primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis“. K nemožnosti takéhoto rozlišovania servisov sa žalobca vyjadril v podaní zo dňa 17.5.2017, na ktoré zároveň odkázal a opakovane apeloval už aj na ustálenú a početnú judikatúru v otázku nemožnosti rozlišovania servisov na autorizované a neautorizované (rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 11C/64/2013, rozsudok Okresného súdu Námestovo sp.zn. 2C/21/2014, rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 24C/408/2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4Cob/31/2018). Zdôraznil

žalobca, že predložil rôzne Cenníky, z ktorých jednoznačne vyplynulo, že cena práce účtovaná žalobcom bola primeraná, obvyklá a určená trhom a ktorá zároveň pokryje skutočné prevádzkové náklady na opravu vozidla. Pokiaľ žalovaný namieta, že žalobca odvodzuje svoj nárok výlučne od ním vystavenej faktúry, že faktúra vystavená žalobcom ako jednostranný právny úkon nemôže predstavovať objektívnu kvantifikáciu škody, dotazoval sa žalobca, že ak by sa prijalo zamýšľanie žalovaného, prečo by mal poškodený prijať ako výpočet škody kalkuláciu žalovaného, prečo náklady na opravu v servisoch odporúčaných žalovaným predstavujú skutočnú škodu a v iných servisoch nie, z akých skutočností žalovaný vychádza a prečo práve jeho kalkulácia by mala predstavovať skutočnú škodu. Uviedol, že kalkulácia žalovaného by zodpovedala potenciálnej škode, ale nie skutočnej, nakoľko kalkulácia žalovaného nemusí zohľadniť jednotlivé špecifiká procesu navrátenia poškodeného vozidla do pôvodného stavu. Ak opravu vykoná autoservis, ktorý má na to oprávnenie a všetky potrebné nástroje a technológiu, postačuje na preukázanie oprávnenosti poistného plnenia faktúra, a to ako hodnoverný doklad o oprave vozidla. Faktúra žalobcom predložená predstavuje konkrétne majetkové hodnoty, ktoré bolo potrebné vynaložiť, aby poškodené vozidlo malo rovnako kvalitatívne, funkčné a estetické parametre ako pred škodovou resp. poistnou udalosťou. Na margo tvrdenia žalovaného uviedol žalobca, že faktúra nie je jednostranný právny úkon, resp. právny úkon ale predstavuje účtovný daňový doklad. Vystavenie faktúry nepredstavuje prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s týmto prejavom spájajú. Zároveň zdôraznil žalobca, že samotná škoda objektívne vznikla vznikom škodovej udalosti, pričom jej vyčíslenie bolo prostredníctvom faktúry za opravu poškodeného vozidla. Z podstaty poistenia vyplýva, že stačí ak poškodený predloží kalkuláciu opravy (nemusí byť výslovne faktúra a reálna oprava vozidla) a to je už dôkaz o škode a jej vyčíslení, ktorá mu vznikla poistnou udalosťou. Poistovníca má nahrádzať vzniknutú škodu, nakoľko to je účelom a zmyslom poistenia. V danom prípade však bola rovno predložená faktúra za opravu, ktorá reflektovala všetky vzniknuté poškodenia a potrebu navrátenia poškodeného vozidla do stavu pred poistnou udalosťou t.j. faktúra, ktorá individualizovala a konkretizovala výšku škody. V predmetnom prípade škoda vznikla momentom škodovej udalosti a faktúra už iba predstavovala vyčíslenie nákladov na odstránenie následkov škodovej udalosti resp. na navrátenie poškodeného vozidla do stavu pred škodovou resp. poistnou udalosťou t.j. faktúra predstavovala vyčíslenie majetkových hodnôt, ktoré bolo potrebné vynaložiť na navrátenie poškodeného vozidla do predchádzajúceho stavu (viď. R 55/1971). Žalobca rovnako zotrval v plnom rozsahu na svojej argumentácii aj v súvislosti s nárokom na úrok z omeškania.

17. Žalovaný v písomnom stanovisku z 18.9.2018 k vyjadreniu žalobcu zotrval na obsahu doterajšej argumentácie, že dôkazné bremeno k žalobcom tvrdným skutočnostiam zaťažuje žalobcu a že žalobca toto dôkazné bremeno neuniesol, že žalobcom predložené odborné vyjadrenie znalca preukazuje správnosť jeho postupu, keďže z jeho obsahu vyplýva, že výška lakovacej konštanty sa pohybuje od 100% - 150% a žalovaný priznal lakováciu konštantu v rozsahu konštatovanom v predloženej odbornom vyjadrení znalca, že žalobca sám nie je autorizovaným servisom a z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že cena ním fakturovaných prác je neprimeraná, že rozsudky, ktoré žalobca označil vo svojom vyjadrení, sú pre toto konanie bez právneho významu, nakoľko sa týkajú skutkovo a právne odlišných prípadov, že faktúra vystavená servisom nie je dôkazom preukazujúcim skutočnú výšku škody a že žalobca svoj nárok odvodzuje výlučne od vystavenej faktúry, pričom v konaní nepredložil ani doklad o jej úhrade, čím má žalovaný za to, že táto uhradená nebola a teda že žalobca nepreukázal vznik škody.

18. Z obsahu žalobcom podaného odvolania ako aj navrhovaného odvolacieho návrhu je zrejmé, že žalobca podal odvolanie proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a to v rozsahu, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 65,29 eur a o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia. Odvolaním nebol napadnutý rozsudok v jeho zostávajúcej zamietajúcej časti a rovnako nebol odvolaním napadnutý výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 29,14 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, v tejto (zamietajúcej a vyhovujúcej) časti nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť a nebol odvolacím súdom preskúmaný.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu v napadnutom rozsahu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vec prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že

rozsudok v napadnutom rozsahu je potrebné zmeniť, keďže odvolanie žalobcu v napadnutom rozsahu je potrebné považovať za dôvodné.

20. Žalobca namietal nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm.d/, f/ a h/ CSP.

21. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm.d/ CSP, odvolací súd uvádza, že inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nemožno podradiť pod ostatné odvolacie dôvody ale len za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide teda predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktorého dôsledok sa mohol prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

22. Skutkovým zistením, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (§ 365 ods. 1 písm.f/ CSP) je výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Skutkové zistenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak súd vezme do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli a v konaní ani inak nevyšli najavo, alebo vtedy ak neprihliadne na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonanými dôkazmi alebo vyšli za konania najavo, alebo vtedy ak sa v ním vykonanom hodnotení dôkazov alebo poznatkov, ktoré vyšli v konaní najavo vyskytne logický rozpor. Skutkové zistenie nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní vtedy, ak sa týka takých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci.

23. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm.h/ CSP je daný vtedy, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav, to znamená, že právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce určil správne, avšak nesprávne ju interpretoval alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

24. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku v napadnutej časti dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie námietky sú dané.

25. Súd prvej inštancie aj keď v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a zistil skutkový stav, zo zistených skutočností vyvodil nesprávne právne závery, v dôsledku čoho aj vecne nesprávne vo veci rozhodol.

26. Je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, vychádzajúc z obsahu spisu a tiež vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, že súdom prvej inštancie vyvedené závery, pre ktoré žalobu zamietol, spochybnil žalobca v podanom odvolaní opodstatnene. Odôvodnenie v bode 54. predmetného rozsudku je totiž potrebné považovať za nepresvedčivé a skutkovo aj právne nesprávne vyhodnotenú a jeho základom sú úplne iné, odlišné právne úvahy, než boli prezentované stranami sporu v priebehu konania.

27. Za situácie, keď rozsah časových jednotiek sporný nebol, a sporná bola iba cena, tak potom závery súdu prvej inštancie, že žalobca dostatočne nepreukázal potrebu navýšenia časových jednotiek, je bez právneho významu k predmetu konania, a teda žalobca túto skutočnosť ani nemohol preukazovať, keďže nežiadal priznanie väčšieho počtu časových jednotiek.

28. Za dôvodnú je potrebné považovať aj námietku žalobcu, pokiaľ súd pri posudzovaní nákladov na lakovanie, a to s odkazom na odborné vyjadrenie znalca predložené žalobcom vyvodil záver, že žalobca dostatočne nepreukázal opodstatnenosť lakovacej konštanty 130% v zmysle ním vykonanej kalkulácie.

29. Žalobcom predložené odborné vyjadrenie znalca, v ktorom bolo okrem iného uvedené, že lakovacia konštantá sa pohybuje v rozmedzí od 100% do 150% bolo práve dôkazom na preukázanie skutočnosti, že žalobcom účtovaná lakovacia konštantá 130% je primeraná a obvyklá zvyklostiam v danej oblasti.

30. V posudzovanej veci žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, teda uplatňoval nárok z povinného zmluvného poistenia vinníka nehody, ktorý bol poistený u žalovaného. Na predmetný nárok sa vzťahuje Občiansky zákonník a lex specialis zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „ZoPZP“).

31. Pohľadávka vo výške 94,43 eur s prísl., ktorej zaplatenie bolo predmetom sporu medzi žalobcom a žalovaným, predstavuje krátenú časť poistného plnenia, ktorú si uplatnil poškodený z PZP vinníka nehody. Po rozhodnutí súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom, predmetom konania ostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 65,29 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia.

32. Základným predpokladom zodpovednosti za prevádzku motorového vozidla je škodová udalosť vyvolaná zvláštnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov. Takouto udalosťou sa rozumie každá okolnosť prevádzky dopravného prostriedku, ktorá je vzhľadom k svojmu zvýšenému nebezpečnému pôsobeniu objektívne spôsobilá vyvolať škodu.

33. Už samotnou škodovou udalosťou dochádza ku vzniku škody a k majetkovému úbytku na strane poškodeného a to bez ohľadu na to, či si poškodený dá alebo nedá svoje poškodené motorové vozidlo opraviť.

34. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ a ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. Poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa ods. 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

35. Náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému, poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať (§ 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z.). Citované ustanovenie § 15 ods. 1 zák. o PZP odkazuje zároveň na primerané použitie § 799 ods. 1 až 3 Obč. zákonníka a to aj v prípade nárokov uplatnených z PZP.

36. Z uvedeného vyplýva, že ak dôjde ku škodovej udalosti v čase trvania poistenia za ktorú zodpovedá poistený a na ktorú sa vzťahuje uvedené poistenie, poisťovateľ má za poisteného nahradiť poškodenému preukázané nároky na náhradu škody, pričom ide o priamy nárok poškodeného voči poisťovni.

37. Odvolací súd zastáva názor vychádzajúc aj z výsledkov vykonaného dokazovania, že v predmetnej veci nebolo sporné, že tieto zákonom stanovené podmienky pre poskytnutie plnenia poškodenému boli splnené, čo v konečnom dôsledku nemôže poprieť ani žalovaný, keďže z povinného zmluvného poistenia poškodenému aj z väčšej časti plnil, preto je bez právneho významu, či žalovaný sumu poškodený autoservisu zaplatil.

38. Je len samozrejmé, že poškodený nemusel uhradiť faktúru za opravu vozidla, pretože jej úhrada mala byť zabezpečená práve poistným plnením žalovaného podľa § 4 ods. 4 zák. o PZP, keďže u neho bolo uplatnené právo vyplývajúce mu z poistného vzťahu.

39. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že poškodený, resp. ich právny nástupca, žalobca nemá povinnosť predkladať doklad o úhrade ceny vykonanej opravy, pretože právo na poistné plnenie vzniká už vznikom škodovej udalosti a predložením výpočtu škody, čo napokon zodpovedá aj praxi samotného žalovaného, ktorý poskytol poistné plnenie (čiastočné) bez toho, aby požadoval takýto doklad.

40. Podľa ust. § 151 ods. 1 a 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

41. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že skutkové tvrdenie sa považuje za nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé alebo ak sa aplikuje právna domnienka uvedená v citovanom ustanovení, podľa ktorej platí, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec alebo ak ho síce poprela, ale neúčinne. Pre popretie skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení t.zn., že protistrana, v tomto prípade žalovaný musí nielen popierať tvrdenie žalobcu ale musí uviesť vlastné tvrdenia a tieto musí preukázať resp. predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie týchto svojich tvrdení.

42. Odvolací súd zastáva názor, vychádzajúc z výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania, že žalovaný síce namietal dôvodnosť žalobcom požadovanej sumy vo výške 65,29 eur aj z dôvodu, že žalobca nadhodnotil cenu práce, keďže za dôvodnú považoval len sumu 23,00 eur/NH s DPH a namietal v priebehu konania aj vyúčtovanú cenu lakovacieho materiálu, na preukázanie svojich tvrdení však nepredložil žiadne relevantné dôkazy a v tomto smere nenavrhol ani vykonať dokazovanie. Žalovaný neuviedol žiadne relevantné dôvody, pre ktoré je podľa žalovaného správna výška odmeny pre neautorizovaný servis 23,00 eur/NH s DPH a nie vo faktúre č. 2015/032 uvedená odmena vo výške 30,00 eur/NH s DPH. Neuniesol tak dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. V predmetnej veci súd prvej inštancie napriek svojim nesprávnym právnym záverom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, správne konštatoval, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že poškodený si nárok na náhradu škodu uplatnil priamo u žalovaného ako poisťovateľa a tento nárok aj preukázal a rovnako preukázal rozsah poškodenia motorového vozidla ako aj to, že došlo k oprave motorového vozidla spôsobom jeho prinavrátenia do stavu spôsobilého užívania. Teda žalobca preukázal rozsah opravy vozidla, ktorej cenu žiadal od žalovaného uhradiť, pričom odvolací súd sa s týmito závermi súdu prvej inštancie stotožňuje. Zároveň odvolací súd dodáva, že ani žalovaný rozsah opravy nenamietal, namietal len cenu, za ktorú mali byť práce vykonané resp. v priebehu konania cenu lakovania, avšak bez toho, aby preukázal, že išlo o neúčelne vynaložené náklady. Neuniesol teda žalovaný dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, a preto je potrebné vychádzať z listinných dôkazov žalobcu preukazujúcich skutočné náklady potrebné na opravu poškodeného motorového vozidla.

43. Možno prisvedčiť žalovanému v tom, že faktúra za opravu ešte nemusí vždy preukazovať skutočnú škodu, ktorá na motorovom vozidle vznikla (napr. môžu byť opravené veci, ktoré s poškodením vozidla pri poistnej udalosti nesúviseli). V predmetnej veci však žalovaný nenamietal rozsah vykonaných prác, neuznal a nezaplatil len v plnom rozsahu cenu žalobcom vyúčtovanej práce, pretože zastával názor, že primeraná cena práce je 23,00 eur/NH s DPH, neuznal cenu lakovacích prác, pretože uplatnil nižšiu lakovaciú konštantu (100%) ako žalobca (130%).

44. Odvolací súd zastáva názor, že žalovaný v priebehu konania neuviedol dôvody (okrem odkazu na systém AUDATEX), pre ktoré je práve ním tvrdená cena prác správna a tiež nešpecifikoval a neozrejmil svoje výhrady k cene lakovacieho materiálu. Naproti tomu žalobca predložil dôkazy o tom, že ním vyúčtovaná cena prác je cenou bežne požadovanou obdobnými autoopravovňami v košickom regióne a zvýšená lakovacia konštanta súvisela okrem iného s osobitosťami laku (metalíza) poškodeného motorového vozidla. Tieto tvrdenia žalobcu žalovaný žiadnym spôsobom nevyvrátil.

45. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalovaný nepreukázal, prečo mal žalobca použiť lakovací koeficient uvedený v kalkulácii opravy žalovaného namiesto žalobcom použitého lakovacieho koeficientu uvedené v kalkulácii opravy. K argumentu žalovaného, že nebolo preukázané, že bolo potrebné použiť vyššiu lakovaciú konštantu, odvolací súd poukazuje, že žalovaný pri šetrení poistnej udalosti nedodrжал postup upravený v ust. § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď si pred ukončením poistnej udalosti na účely rozhodnutia o znížení lakovacej konštanty v prípade, že mal pochybnosti, nevyžiadal od žalobcu resp. jeho právneho predchodcu potrebné doklady za účelom ozrejmienia, či technológiou, ktorú použil, prípadne druhom laku bol servis nútený použiť vyššiu lakovaciú konštantu tak ako mu to explicitne prikazuje ust. § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nepostačujúcim je strohé vyjadrenie likvidátora obsiahnuté v Oznámení o poistnom plnení zo dňa 17.12.2015, že „pri výpočte poistného plnenia boli priznané alternatívne náhradné diely a primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis vo výške 23,00 eur/NH s DPH; „nepriznaná výmena LP kryt podbehu na základe zápisu z obhliadky; podľa kalkulácie priznaná len demontáž a montáž dielu“. Z uvedeného oznámenia o poistnom plnení ani nevyplýva, že by žalovaný namietal lakovaciú konštantu a pokiaľ v priebehu konania tvrdil opak, bolo v zmysle citovaného ustanovenia § 799 ods. 2 Občianskeho

zákonníka povinnosťou žalovaného predtým, ako sa rozhodol krátiť poisťné plnenie, vyžiadať si doklad na objasnenie použitej lakovacej konštanty servisom vykonávajúcim opravu poškodeného motorového vozidla, pretože toto ustanovenie explicitne vymedzuje, že kto má právo na plnenie, je povinný predložiť takýto doklad, ktorý si žalovaný vyžiada (čiže až po jeho vyžiadaní žalovaným). Nedodržanie tohto zákonného postupu žalovaným má logicky za následok nemožnosť žalovaného preukázať, že by fakturované náklady na opravu nezodpovedali výške škody. Účelom zákonných ustanovení § 442 ods. 1 a § 443 Občianskeho zákonníka je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Možno konštatovať, že všetky náklady boli riadne preukázané faktúrou za vykonanú opravu. Nemožno prenášať povinnosť na zaplatenie nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného resp. jeho právneho nástupcu a nedôvodne ho znevýhodňovať oproti škodcovi (poistenému u žalovaného). Nestačia len všeobecné tvrdenia o nepotrebnosti konkrétnej opravy, ale je nevyhnutné ich nepotrebnosť aj preukázať.

46. V prípade, ak má opravovňa zapísaný ako predmet podnikania opravu motorových vozidiel, čo v danom prípade u žalobcu je nesporné, neprináleží žalovanému členiť subjekty vykonávajúce po splnení zákonných predpokladov opravy motorových vozidiel na autorizované, či neautorizované servisy. Ak sa poškodený rozhodol realizovať opravu vozidla v servise žalobcu, ktorý za tie isté služby účtuje vyššie ceny normohodín práce ako účtujú zmluvné servisy žalovaného, neznamená to, že náklady, ktoré boli vynaložené predstavujú náklady, ktoré nebolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci (vozidla) do pôvodného stavu. Odvolací súd uvádza, že skutočnosti uvádzané žalovaným nepreukazujú dôvodnosť a účelnosť krátenia ceny hodinovej sadzby za prácu u nezmluvných servisoch v porovnaní so zmluvnými servismi, resp. autorizovanými servismi, u ktorých žalovaný postupuje inak. Podľa odvolacieho súdu neexistuje reálny rozdiel medzi kvalitou a kvantitou práce autorizovaných resp. zmluvných a nezmluvných servisov. Samotná skutočnosť, že ide o autorizovaný resp. zmluvný alebo nezmluvný servis, neovplyvňuje kvalitu vykonanej práce a teda nepredstavuje ani dôvod na krátenie ceny práce.

47. V posudzovanej veci odvolací súd posúdil uplatnenú pohľadávku vo výške 65,29 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi fakturovanou cenou opravy poškodeného vozidla a sumou reálne zaplatenou žalovaným ako primeranú s poukazom na značku a model vozidla, pričom vychádzal z Cenníkov predložených žalobcom, ktoré monitorujú ceny normohodín obvyklé v košickom regióne pre typ vozidla Ostatné - nižšia a stredná trieda od 25,00 - 31,00 eur a pre lakovacie práce cca v priemere o 2,00 eurá vyššie ako cena uvedená za mechanické a klampiarske práce; pre vozidlá typ VW Passat 34,00 - 37,00 eur/NH a cena za lakovacie práce je pre daný typ vozidla 38,00 - 40,00 eur/NH.

48. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že v prípade uplatnených nákladov na opravu motorového vozidla mal za preukázané, že tieto boli primerané a obvyklé v danom regióne. Samotná skutočnosť, že ide o neautorizovaný servis neovplyvňuje kvalitu vykonanej práce a teda nepredstavuje ani dôvod na krátenie ceny práce.

49. Odvolanie žalobcu smerovalo aj proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobcom uplatnené úroky z omeškania z dôvodu, že si žalovaný splnil všetky povinnosti uložené mu v § 11 ods. 6 zák.č. 381/2001 Z.z..

50. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poisťného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poisťné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a výška poisťného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

51. Podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

52. Ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (§ 11 ods. 8 zák.č. 381/2001 Z.z.).

53. Z ustanovenia § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. vyplýva povinnosť poisťovateľa plniť v stanovenej lehote, teda do 15 dní po skončení šetrenia škodovej udalosti. Uplynutím tejto lehoty sa poisťovateľ dostane do omeškania splniť si povinnosť riadne a včas a keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má poškodený právo požadovať od poisťovateľa popri plnení úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

54. Odvolací súd zastáva názor, že ust. § 11 ods. 8 zák.č. 381/2001 Z.z. má povahu sankcie za nesplnenie povinnosti uvedenej v § 11 ods. 7 cit. zákona poisťovateľom a má pôsobiť aj preventívne na to, aby poisťovateľ prešetril škodovú udalosť a oznámil poškodenému výsledok tohto šetrenia a rozsah poistného plnenia v určenej lehote. Pokiaľ však poisťovateľ oznámil v zákonnej lehote, že nebude plniť, prípadne, že bude plniť len čiastočne, nezabavuje ho to povinnosťou v prípade úspechu poškodeného v súdnom konaní zaplatiť poškodenému aj úroky z omeškania zo sumy, ktorú mal plniť a neplnil, lebo svoju povinnosť riadne prešetriť škodovú udalosť a plniť v zákonnej lehote t.j. v lehote 15 dní po skončení prešetrovania škodovej udalosti, nevykonal. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením, že povinnosť platiť úroky z omeškania by vznikla až doručením právoplatného rozsudku vo veci, keďže v tomto prípade bol žalovaný stranou sporu, teda sa mu nedoručuje právoplatný rozsudok ale rozsudok, proti ktorému má ako strana sporu právo podať aj odvolanie. Doručenie právoplatného rozsudku žalovanému by prichádzalo do úvahy napr. v prípade, ak by nebol stranou sporu ani intervenientom a poistený, by žalovanému ako poisťovateľovi predložil právoplatné rozhodnutie súdu o povinnosti plniť poškodenému. Rovnako sa však nemožno stotožniť ani so záverom súdu prvej inštancie, pokiaľ dospel k záveru, že žalovaný na základe podkladov doložených jeho poistencom a poškodeným riadne prešetril nárok poškodeného na náhradu škody a o výsledkoch šetrenia informoval poškodeného. Takýto záver v žiadnom prípade nemožno vyvodiť z obsahu Oznamenia o poistnom plnení zo dňa 17.12.2015, na ktoré súd prvej inštancie poukázal.

55. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie posúdil nedôvodnosť nároku žalobcu o zaplatenie 65,29 eur a o úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia právne nesprávne, odvolací súd, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie, ani pre zrušenie rozsudku, v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 65,29 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Úroková sadzba ECB bola v rozhodnom čase 0,05% ročne. Žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 17.12.2015, čo nebolo medzi stranami sporné a dostal sa do omeškania s úhradou dlžnej sumy dňa 2.1.2016.

56. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

57. Žalobca uplatnil žalobou proti žalovanému nárok na zaplatenie 94,43 eur s 9,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia a paušálnu náhradu vo výške 40,00 eur. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe o zaplatenie 29,14 eur vyhovel, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej zamietajúcej časti odvolací súd rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 65,29 eur a úrok z

omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia, preto v prevyšujúcej zamietajúcej časti o zaplatenie úroku z omeškania ročne nad 5,05 % úrok z omeškania a o zaplatenie 40,00 eur nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť, pretože v tejto časti odvolanie podané nebolo.

58. Konštantná judikatúra súdov vychádza zo záveru, že úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a pokiaľ nie sú samostatne predmetom konania (vyčíslené z určitej istiny, v určitej sadzbe, za určité obdobie a uplatnené samostatné alebo popri istine ako kapitalizované úroky z omeškania), súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádza len z uplatnenej istiny a z úspechu strán sporu k tomuto nároku. Z uvedeného vyplýva, že zamietnutie žaloby v časti úrokov z omeškania po začatí konania nemá na rozhodnutie o náhrade trov konania žiaden vplyv.

59. Nárok na zaplatenie 40,00 eur uplatnil žalobca podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ide o paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktorej výška je stanovená Nariadením vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Paušálnu náhradu nemožno zaradiť medzi trovy konania, keďže za trovy konania sa považujú len tie výdavky, ktoré boli účelne vynaložené stranou sporu v súvislosti so súdnym konaním a strana sporu ich vynaloženie preukázala (§ 251 CSP). Na paušálnu náhradu má strana sporu nárok bez toho, aby vynaloženie tejto sumy v súvislosti s uplatnením pohľadávky špecifikovala a preukazovala. Ide teda o iný nárok, právo na uplatnenie ktorého vyplýva strane sporu z osobitného predpisu a žalobca si právo na túto paušálnu náhradu uplatnil pôvodne popri istine. Žalobou uplatnil žalobca proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 134,43 eur (94,43 eur + 40,00 eur). Žaloba o zaplatenie 40,00 eur bola rozsudkom súdu prvej inštancie zamietnutá (výrok II.), keďže v prejednávanej veci nešlo o obchodnoprávny spor. V tejto časti teda žalobca nebol v konaní úspešný. Súd prvej inštancie zároveň vyhovel žalobe o zaplatenie 29,14 eur (výrok I.), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej zamietajúcej časti zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 65,29 eur a úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 94,43 eur od 2.1.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Úspech žalobcu bol teda 94,43 eur (70%) a úspech žalovaného bol 40,00 eur (30%). Pomer úspechu žalobcu podľa § 255 ods. 2 CSP tak predstavuje 40% (70% - 30%).

60. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zmenil rozsudok vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 40%.

61. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

62. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota

plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).